БРОЙ 132 Русчукъ 26 Май 1884. ГОДИНА V.

Излиза три пъти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвьртъкъ
и Съббота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребьрни
„ шесть месици 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Сичко което са отнася до вѣстника
надписва са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не са приематъ
Ржкописи назадъ се невръщатъ.

За Обявления се заплаща:
За всѣки рѣдъ пръвъ пжтъ 20 ст.
За „ „ вторий „ 10 ст.

Руссе, 25 Май 1884 год

Вѣстникъ „Срѣдецъ“, който много пжти обича да изопачава сжщностьта на работитѣ и да ги представя тъй, както понасятъ на неговитѣ патрони, въ 19-й си брой като споменува нѣщо за нашата уводна статия. помѣстена въ 127 брой на вѣстника ни, казва че сме казале въ споменжтата си статия, какво бившийтъ подпредсѣдатель на Соф. Аппел. Сждъ и послѣ назначенъ предсѣдатель на Силистренский Окржженъ сждъ, г-нъ Иванъ Атанасовъ, билъ отчисленъ. Ний такова нѣщо не сми казали. Въ нашата статия е казано: „като почнете отъ отчислението на Василия Радославова до уволнението на Ивана Атанасова по собственно желание . . . . .“ Тогава защо изопачава работитѣ министерский вѣстникъ, или съ това мисли, че кой знае каква услуга прави на патронитѣ си? Освѣнъ това, при всичко, че ние когато писахме споменатата си статия, не сме нито помислиле, нито споменале нѣщо за консерватори или либерали, за мизийци, тракийци, македонци и бессарабци; виждаме, че нашиий Софийски събратъ, иска да оправдае премѣстянието или уволнението на Атанасова, защото билъ бессарабецъ! И тая добра логика! Хубава послѣдователность! Ако Атанасовъ е премѣстенъ или уволненъ, защото билъ бессарабецъ, тогава защо всѣкой день се назначаватъ по сждебното вѣдомство Тракийци, а най-вече Македонци, откакъ г. Помяновъ е станалъ министръ на Правосждието? Гдѣ остана проповѣдьта на „Срѣдецъ“ за съединението? Ние всички, и мизийци, и тракийци, и македонци, и бессарабци, сме Българе, — братия еднокръвни, и по езикъ, и по вѣра, — а само политически раздѣлени, слѣдователно не трѣбва за частни и лични капрции да се гонимъ и да се ненавиждаме, напротивъ, ние трѣбва да се стараемъ взаймно за по-скоропиното ни съединение, а до гдѣто стане то, да уягчаваме свързкитѣ, които ни свързатъ душевно и нравственно. Ако е работата да се говори каквото и да било, само и само да се нападатъ и хулятъ лично хора, каквото е почналъ „Срѣдецъ“, комуто се иска да минува за положителенъ органъ, ние не можемъ освѣнъ да се произнесемъ по-благоприятно за бессарабцитѣ,които сж оставиле чуждото владичество и сж се върнале на прадѣдовитѣ си огнища, отколкото за македонцитѣ, а за тракийцитѣ нема и да споменуваме, защото тѣ сж, които най-напрѣдъ повдигнаха знамето за освобождението ни, тѣ сж, които най-много бидоха клани, бѣсени, затваряни и на заточение испращани и тѣхнитѣ градове и села сж опустошавани. Макарь и да се нахождатъ между Бессарабцитѣ нѣкои личности, които заслужватъ презрѣние и които се презиратъ даже и отъ самитѣ тѣхни познайници, но въ всѣко отношение тѣ стоятъ много по-високо отъ македонцитѣ; тѣ не по-малко са помагале и участвувале въ разнитѣ предприемания за освобождението ни; не можемъ да откажемъ и добринитѣ, които ни са сториле, като много мизийски и тракийски, а може би и македонски Българи са поддържале въ централното си училище у Болградъ и пр. и пр. А македонцитѣ какво са направиле за народното ни възраждание? Нищо и нищо. Може да ни кажжтъ, че обстоятелствата имъ не позволявале за това, защото биле смѣсени съ Турци или по други нѣкои причини. Добрѣ. Но въ Мизия, въ Тракия по-малко Турци ли имаше отколкото въ Македония? Условията за всичкитѣ турски рая прѣди 20—30 години не бѣха ли все еднакви? Македонцитѣ са хора, които глѣдатъ и пазятъ само частнитѣ си интереси; тѣ не искатъ да знаятъ за нищо общо; на македонцитѣ дайте пари и тѣ всичко ставатъ — куцовласи, гръци, арнаути, българе; — безъ пари нищо не вършатъ. И тѣ си сж го казале: „дайте ни пари, да се сторимъ бугари“. Ако не бѣхж мизийскитѣ и тракийскитѣ българи преди освобождението да се постараятъ за отварянието на училища въ Македония, както и Цариградска Македонска Дружина, съставена отъ тракийски и мизийски българи, а така сжщо и други нѣкои общества, и досега още македонцитѣ щѣхж да киснатъ въ невѣжеството и нито щѣхж пакъ да се казватъ, че са бугари. Тѣ нищо не сж направиле по своя инициатива, а всичко по побуждение отъ насъ както и сега даже още, както увѣряватъ, екзархията имъ поддържала нѣкои училища, при всичко, че и нейнитѣ срѣдства са оскудни. Ето защо ние казваме, че по-благоприятно предпочитаме да се произнесемъ за бессарабцитѣ, отъ колкото за македонцитѣ. Колкото са касае обаче до фамозния подлистникъ на „Отечество“, писанъ отъ г. Атанасова, за който подлистникъ споменува „Срѣдецъ“, ние тогава само можемъ да вземемъ въ внимание казванията на нашиий събратъ, когато той не съ голи думи, но съ факти опровьргае писаното въ казанний подлистникъ. При разискването на каквито и да са въпроси, вѣстникаритѣ трѣбва да стоятъ на висотата на положението си; тѣ трѣба да сж безпристрастни и да даватъ такава душевна, нравственна храна на читателитѣ си, а не да пълнятъ вѣстницитѣ си съ хули и псувни противъ каквито и да са личности, както върши „Срѣдецъ“. Каква полза за читателитѣ отъ обнародваний въ 18 бр. на тоя вѣстникъ подлистникъ, въ който се напада нѣкой си Ризовъ, ужь като редакторъ на в. „Търн. Конституция“, види се, пакъ отъ нѣкой нѣговъ приятель? За лошавитѣ, нечестнитѣ и злоупотрѣбителитѣ има сждилища, за такива не трѣбва да се пише въ печата и вѣстницитѣ не трѣбва да си пълнятъ стълповетѣ съ лични и каприциозни расправии и гнусни нападения, а по нѣкога и вредителни, какъвто е споменятий подлистникъ за Ризова. Щомъ се прочете тоя подлистникъ въ Турция, безъ съмнѣние тамъ ще си помислятъ, че нашето правителство поддържа нѣкаква-си пропаганда въ Македония и съ такива глупави и необмислени постжпки, вмѣсто да пишемъ вѣжди, вадимъ очи. Но нема какво да се прави. На „Срѣдецъ программата е, види се, само да хули и клевети хората, когато задачата на единъ вѣстникъ не е тая; задачата на вѣстникаритѣ е висока и благородна, но министерский вѣстникъ другояче я разбира . . . !

ХРИСТО БОТЕВЪ

На утрѣшний день, 20 Май, умрѣ преди осемь години, херойтъ на Радецки, поетътъ, революционерний списателъ Христо Ботевъ, родомъ отъ Калоферъ.

Това се случи така:

Когато препукаха черешовитѣ топове около Панагюрище и Копривщица, на 20 Априлий, едвамъ слѣдъ 25 деча се получиха извѣстия за това важно приключение въ лагерътъ на нашитѣ емигранти изъ Ромжния. Въ прочутий хотелъ „Трансилвания“, свърталището на хжшовитѣ, въ Букурещъ, се четяха такива извѣстия, че цѣла България е въстанала, 50,000 души юнаци кръстосватъ по Стара Планина. И трѣпнаха тогава всичкитѣ избѣгнали въ тая свободна земя наши младежи, поискаха тѣ, ако е възможно, още сжщий день, да прицапатъ мжтний Дунавъ, да си притекатъ на помощь на своитѣ въстанали братия. Разбира се, че распаленитѣ глави потракаха най-напрѣдъ вратата на старитѣ войводи, на Панайота, на хвърковатий Тотю и други, които трѣбваше да ги поведатъ. Първий отъ тѣхъ поиска организирана войска, а вторийтъ предложи да му се гарантира семейството съ 1,000 наполеона, нѣща рѣшително невъзможни. „Нови врѣмена—нови хора“ каза редакторътъ на в. „Знаме“, Хр. Ботевъ, и захвърли на страна перото.—Който желае да умрѣ за свободата на своятъ народъ, то нека върви подири ми, изговори той и обяви себѣ си за войвода.

Сутринята на 17-ий Май, австрийский параходъ „Радецки“, приемаше отъ Гюргевската скели нѣкакви си брашовски сандъци, ужъ съ стока, а въ сжщность пълни съ белгийски шишенета. Послѣ нѣколко минути, редакторътъ на в. „Знаме“, кракеше кжмъ входътъ на сжщий параходъ, придруженъ отъ нѣколко хжшове и отъ всичката влашка полиция, на която бѣ добрѣ извѣстенъ. — По-скоро се пребирайте, Домно Ботевъ, до като не се е дигнала врявата“, шепнеше на ухото му Гюргевский симпатиченъ полицмейстеръ, ПОПЕСКО. Параходътъ потѣгли на горѣ по Дунавътъ, като се спираше предъ градоветѣ: Русчукъ, Свищовъ, Никополъ, Ряхово, Пикетъ и Зимничъ. Отъ послѣднитѣ два града, така сжщо влѣзе дружина, преоблѣчена съ градинарски дрѣхи, така щото числото на четата възлизаше вече на 180 души. Сжщий день, надвечерь, Ботевъ поздрави тия послѣднитѣ, върху кувертата на параходътъ, съ сабля въ ржката и съ синь-зеленъ шарфъ, прѣзъ рамо, знакове, които го отличаваха за войвода. „Да живѣй България! Да живѣй Ботевъ войвода!“ извикаха 180 гърла и смъкнаха отъ гърбътъ си скъсанитѣ градинарски абички, подъ които блѣсна Хжшовската форма и припасанитѣ револвери. . . .

И се подигна тогава цѣла революция въ неприкосновенната ограда на Австро-Маджарский параходъ. Смѣлата команда на войводата и нѣговото тържественно излизане при публиката, смути всичко малодушно и страхливо. Надутитѣ турски бинбашии — пжтници въ параходътъ — колѣничаха предъ героятъ и позорно подаваха своитѣ златни часовници и брилиянтени прьстени, като го моляха за пощада; тѣхнитѣ бѣлолики ханжмки се намѣриха подъ массата; нѣколкото български търговци, малодушни базергяне, хора отъ коммерческий свѣтъ, стиснаха своитѣ чанти, да не се досѣгни нѣкой до златнитѣ имъ наполеони, а тѣ сжщитѣ изгубиха ума и дума, като се бояха, че и тѣхъ ще зематъ за ратници; найпослѣ, гордиятъ нѣмски капитанъ, надъ главата на когото се раззяваше бѣло-чьрвената маджарска корона, не преклони глава отъ единъ пжтъ. Той поиска да се въспротиви, понеже незнаеше, какво нѣщо е български хжшъ.—Предай командата на парахода си на моя другарь попъ Катрафилова, ако искашъ да не търсимъ смѣтка за вашата нѣмска подлость на параходътъ „Германия“, въ 1867 година“, каза Ботевъ на капитанинътъ.— „Кажи на тѣхна милость (на турскитѣ офицери). да си скриятъ часовницитѣ, защого ние не сме хайдути, каза той на офицеринътъ си Войновски. който распорѣждаше съ тишината въ параходътъ.

Послѣ малко, Ботевъ бѣше господарь на „Радецки“. Зеленото атлазено знаме, съ българския левъ се развяваше заедно съ Австрийското. Четата излѣзе на Козлодуй и се опжти къмъ балканътъ. Тоя день имаше твърдѣ малки збивания съ черкезитѣ. На 18 Май, вторникъ, стана голѣма битка при Баниска, въ която падна убитъ и байрактарътъ Куруто, родомъ отъЕски Джумая. На 19-ий четата застана въ Вратчанскитѣ лозя на мѣстото Вислецъ. Вратчани, които бѣха писали писмо до момчетата въ Ромжния, че ако преминатъ Дунавътъ, ще ги посрѣщнатъ съ кола, — ни единъ не се подаде, да даде поне капка водица на изнурениитѣ момчета. На 20 Май, цѣлъ день битка, отъ сутрѣньта до вѣчерьта, не само съ черкези и башибозуци, нъ и съ рѣдовна войска. Четата бѣше заградена отъ четиртѣхъ страни, гладна и жедна. Поразително отчаяние владѣеше изъ мѣжду всичкитѣ момчета, защото въ растояние на четире деня, само двама души българи се присъединиха съ ратницитѣ. Войводата стоеше въ една овчарска колиба, умисленъ и обезкураженъ, а нѣколко овчари надничаха изъ вратата и си искаха паритѣ за закланитѣ ягнета, като наричаха дружината, хайдушка. Кжсно вѣчерьта часа по 12 Ботевъ се съвѣтваше съ нѣколко души отъ дружината при една скала, какво трѣбва да се прави. Въ долината стана нѣкакъвъ си шуми и пьргавий войвода се надигна да види що е. Въ това врѣме пукна пушка отъ другата страна на усоито и той се залови съ двѣтѣ си ржцѣ за гърдитѣ, гдѣто го бѣше ударилъ крушумътъ. И рухна тогава на земята нашиий войвода съ очитѣ на горѣ. Той поиска да каже нѣщо, но езикътъ му неможа да се преобърне, очитѣ му се наляха съ сълзи и така си останаха отворени, а кръвьта бликна вече на вънъ. Офицеринътъ Войновски и Георги Апостоловъ се приближиха до него да му зематъ корреспонденцията, шарфа и оржжието. Никой други отъ дружината не можа да го види.

Така умрѣ редакторътъ на в. „Знаме“, героятъ отъ „Радецки“. Гордото и непокорно онова чело, което бѣше въ борба съ тиранитѣ по всичкиятъ свѣтъ, скоро се покри съ студенъ потъ и остави само тукъ-тамъ нѣколко бръчки, които показваха, че борбата е още въ начало. . . . .

Нека всѣкий Българинъ, който прочете настоящитѣ рѣдовце, каже: Вѣчна му патять! Въ разстояние на осемь години, за нашиий народенъ херой не се ставали, ни панахиди, ни парастаси, ни пжкъ какво-годѣ друго нѣкое въспоминание, като че народътъ, за който се е той борилъ, не сжществува вече! . . . . .

(Изъ запискитѣ на *З. Стояновъ*).

ЩО СЕ ВЪРШИ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

(Продължение).

„Въ сѣверна България за сега съ неувѣрима народна сила видно растѣтъ и растѣтъ дружинитѣ. Три пѫти вече имаше наборъ и два пѫти готовитѣ и добрѣ обученнитѣ солдати, до нѣкога, за до врѣме, отидохѫ въ безсрочни отпускъ. . .

„Нашата администрация вездѣ е смѣнена съ българска; губернаторитѣ сѫ българи, окрѫжнитѣ началници — българи, чиновницитѣ — българи. Кои сѫ тѣзи? гдѣ имъ е характеристиката? кой съобщи за тѣхъ повече или по-малко вѣрни свѣдѣния? Но вие ще кажете, что намъ за дѣло за тѣзь български дѣятели? та нима ние, за да ги създадемъ не изгубихме повече отъ 300,000 души, не прѣснахме милиарди и не прѣкарваме сега народна нищета и финансова несуредица?"

Намъ се е случвало да указваме това странно явление — съвсѣмъ малкото знание славянството, даже до безкрайность малко сме се интересували да узнаемъ нѣщо си за него и въ самото това врѣме, когато вездѣ и всячески се тълкуваше за нашето славянско „призвание" и пр. Съ що и да се не обясняваше това явление — съ неразвитостьта ли, отъ която е массата на нашето общество, и при която то (обществото) се задоволяваше само съ едно глаголствуване; съ това ли, че славянский въпросъ, при всичкото наше за него „призвание", не бѣше все — пакъ главенъ въпросъ за русското общество, което много по-вече се вълнуваше отъ собственнитѣ си забъркани дѣла; или на конець съ това ли, че въпросътъ не се постави така, щото пълного и искренно въ него участие на обществото да бѣ възможно, нѣщо което и бѣще логическото противорѣчие между нашата вънкашна — политическа роль, и внѫтрѣшнето положение на обществото, — но то се отзова твърдѣ врѣдно на самий ходъ на дѣлото, за това, че незнанието страната и народа пораждаше много недоразумѣния и погрѣшки. Ако вече това невнимание къмъ сериозний въпросъ, който историята изваждаше на сцената, — затьмняваше ролята ни „старши братя и освободители, то още по-въпиюще противорѣчие на така гърмко провъзглашаемото „призвание" бѣхѫ приемитѣ, съ каквито се явихѫ въ България мнозина русски дѣятели. Г. Немировичъ — Данченко привежда въ книгата си редь отъ удивителни примѣри на нашето неразбирание характера и добритѣ стремления на български народъ, и редъ примѣри отъ това, какъ на българската почва по най-дивъ начинъ сѫ били примѣнявани нашитѣ административни русски обичаи.

Авторътъ вѣрно подбѣлѣжва страстьта ни да обобщаваме, и даваме отъ нѣкакъвъ си едничькъ фактъ общи заключения. „За нашиѝ корреспондентинъ или туристъ е достатъчно да бѫде отъ нѣкой си лихъ българинъ измаменъ нѣкакъ си въ броенето на до една бумажна рубла, за да напише за сто такива всевъзможни укори върху цѣлий народъ. Нѣма съмнѣние, че отъ подобни источници се распространяваха въ насъ много не лѣпи сѫждения за български народъ. Не по основателни бѣхѫ даннитѣ, отъ които се съставляваше въ печата ни мнѣнието за положението на българскитѣ партии, за характера и стремленията имъ. Авторътъ съ негодование говори за тѣзи обвинения, каквито се правяхѫ по насъ противъ българската либерална партия, противъ това поколѣние, което много отдавна прѣди войната напрѣгаше усилията си за нравственното и материално освобождение на своята родина.

„Въобщѣ въ насъ — говори авторътъ — за българската младежъ и българскитѣ учреждения имѫтъ най-странно и най-погрѣшно понятие. Впрочемъ по провилно ще бѫде, ако кажѫ, че за послѣднитѣ ние нѣмаме никакво понятие. Даже конституцията на княжеството, за отмѣната на която толкова краснорѣчиво разсѫждаваха недавно литературнитѣ полицмейстери, ни веднѫжки не бѣ напечатана въ русскитѣ издания . . . Сѫщитѣ полицмейстери обвиняваха българската младежъ въ нихилизъмъ, атеизмъ, имейки за нея свѣдѣния само изъ корреспонденциитѣ отъ София", — а тѣзи корреспонденции се испращахѫ отъ привърженцитѣ на „консервативното" министерство. Авторътъ протестира противъ тѣзи обвинения българската младежъ, като противъ умишлени лъжи. „Азъ бѣхъ въ България, — говори той — когато министерството, жаленъ му споменъ, се избираше отъ Княза Александра; азъ внимателно слѣдихъ за дѣятелностьта на партиитѣ въ младото господарство и по съвѣсть съмъ дълженъ да кажѫ, че нищо, подобно на измислованията и клеветитѣ на нашитѣ Софийски корреспонденти въ дѣйствителность нѣмаше. Безсъвѣстностьта имъ бѣ дошла до тамъ, че не само изопачавахѫ събитията, но ги измисляваха. Всѣкаквата подлость бѣше добра, стига само да служеше тя на Бурмова, Грекова, Балабанова. . . А за какво е тази игра именно съ русската пресса? Твърдѣ е просто — никаква друга пресса не се ползува съ такава сила и влияние въ България, какго нашата. Тя тамъ нѣкога създава репутации, чрѣзъ нея бидохѫ оказани въ врѣме на войната дѣйствителни услуги на страната, сега пакъ чрѣзъ нея се прокарватъ въ българското общество развращающитѣ начала на обскурантизма и на недовѣрието къмъ по добритѣ хора отъ народа".

Авторътъ намира въ България само двѣ партии. Едната на бившето консервативно министерство, която подържа преданията чорбаджийски и другата истинно патриотическата, състояща отъ массата на новитѣ образовани хора: селскитѣ учители, младитѣ свѣщенници, докторитѣ, писателитѣ възпитанници на Русскитѣ и Австрийски университети. „Това е говори авторътъ — честната, въодушевена съ прѣданность къмъ родината и съ пламен на вѣра въ нейното бѫдѫще младежь, тази сѫщата младежь, която по доноситѣ на чорбаджиитѣ въ турското врѣме бѣсяхѫ, обезглавяваха, моряхѫ въ тъмницитѣ и заточаваха въ Диарбекиръ, тъзи сѫщата младежъ, която, спасайки се изъ подъ ножа, за своята прѣданность къмъ родината, ѣде чърний хлѣбъ на изгнаничеството цѣли десетъки години до войната . . . Въ време на войната тя умираше въ българскитѣ дружини, служеше за прѣводачи (тълмачи) и проводници на нашитѣ войски, облегчаваше нашата гражданска власть въ управлението на страната, жертвуваше пари и устрояваше помощи за раненитѣ. До войната тя подьржаше, въ България пламакътъ на народнитѣ въстания. Когато войната се свърши, когато нашата администрация се смѣни съ мѣстни управления, опозорената, подлата, жедната и враждебната на народа партия чорбаджийска пакъ излѣзе напрѣдъ и поиска властьта за себѣ си. Каква борба трѣбваше да пламне мѣжду тѣзи елементи, то се разбира. Зъ нещастие, за личенъ секретарь при князъ Александра се падна нѣкой си Стоиловъ. Той принадлѣжи, по своитѣ свьрзки и симпатии, на чорбаджиитѣ!!. Когато тѫзи партия дѣйствително достигна властьта, — „конституцията още въ самото начало биде нарушена. честнитѣ чиновници бѣха смѣнени съ продажна смѣть (буклукъ); за представители на страната бидоха назначени хора, като Евлогия Георгиева въ Букурещъ; Евлогий, който тъй е ненавистенъ за народа, щото едва ли му е билъ нѣкога си така ненавистенъ какъвъ и да е турский изувѣръ. Господата които присвоиха паритѣ на комитетитѣ по освобождението, заняха мѣста по финансовитѣ длъжности; чорбаджиитѣ, които прѣдлагаха да се истребятъ рускитѣ отряди, разумѣва се за добро възнаграждение отъ турцитѣ, бидоха повикани за кормилото . . . къмъ услугитѣ на тѣзи господа се явяваш: всичко — пари, власть па даже и редакциитѣ на рускитѣ газети, които гостоприемно откриваха своитѣ стълпове на корреспондентитѣ, подкупени за добри канцелярски длъжности отъ тази партия.

„Его българскитѣ консерватори и българскитѣ нихилисти. До колко имъ съотвѣтсвуватъ тѣзи опрѣдѣления, прѣдоставямъ на читателя да сѫди. Щѫ повторѭ само, че ние съ своитѣ насѫскувания и полицейски съвѣти, оказахме лошава услуга на страната, на която по добритѣ умове това, разумѣва се ще забравятъ заради великитѣ дѣла, извършенни за нея (страната) отъ руский народъ.

Авторътъ на друго мѣсто забѣлѣжва, че Князъ Черкаский на първо врѣме се сблизилъ въ Букурещъ съ този Евлогия, говоряли още, че въ това сѫщото врѣме той се отнесълъ твърдѣ сурово и недружелюбно къмъ хората, които бѣха начинателитѣ на свободната народна партия . . .

Дългийгъ рѣдъ отъ анекдоти, приведени въ книгата на г. Немировича-Данченка, рисува гражданското ни и военно чиновничество, което управляваше България. Имало е мѣжду тѣхъ достойни хора, които сѫ разбирале своето положение, добросъвѣстно и благотворно сѫ работили за ползата на българский народъ и за скрѣплението на общественнитѣ му свръзки съ Россия: въ останалитѣ бѣхѫ нетьрпими; това бѣхѫ Гоголевскитѣ „Держиморди", — само въ по голѣма обширность.

„Нашитѣ не бѣхѫ твърдѣ отъ добритѣ — расказва авторътъ. — Лошови примѣри за българитѣ! Въ Варна (а той е единъ отъ едритѣ градове въ княжеството) напримѣръ полицмейстерствуваше нѣкой си младъ офицеринъ, който вземаше взятки и отъ живий и отъ мьртвий. Любовницитѣ му костуваха три пѫти противъ съдьржанието, което получваше. Въ Шуменъ сѫщо вьрлуваше нѣкой си П. който едва не грабеше народътъ. И при това обращението съ населението бѣше най нестьрпимо. Българитѣ съвършенно основателно се оплакваха казвайки:

„— Турский каймакаминъ тъй сѫщо обичаше пешкешътъ (взятката); но, бивало е, донесешъ му — той ще те срѣщне на стълбата, ще те гуди да сѣднешъ до него, ще ти подаджътъ кафе. . . . Ще се поинтересува той да узнае за здравието на семейството ти, за дѣтцата ще попита. А вашитѣ капитани и пешкешътъ вземѫтъ и шия та ще ти набиятъ и като биволъ ще та изблъскатъ, тъй щото дома ще се вьрнешъ цѣлъ въ синила".

Авторътъ расказва сцени, на които самичькъ е билъ очевидецъ, напримѣръ, мѣжду другитѣ сценѫтѫ въ Варненский (русский) губернаторъ.

„Сцена още по-добра азъ видѣхъ въ Провадия. Тамъ въ врѣме на недѣлна расходка, на единъ „капитанъ" не се понрави, видите ли, че единъ отъ гражданитѣ не му се поклони. Този благополучний гражданинъ отиваше подъ-рѫка съ съпругата си. Капитанътъ тутакси го хвана съ лѣвата рѫка за вратникътъ, а съ десната *задаваше* на българинътъ подъ аккомпаниментътъ на плачътъ и виковетѣ на жената му. . . Бидохѫ дѣла даже отъ по-добро свойство, въ които се виднѣеше не едната само грубость на орѫжеитѣ началници. Единъ отъ тѣзи прахосалъ хилядѫ казенни лири. Что да прави сега? Той стоварилъ всичкото на своя помощникъ, младъ българинъ, жестоко го уплашилъ и го посъвѣтвалъ да бѣга. Българинътъ отъ глупость побѣгнѫлъ, но по пѫтя билъ хванѫтъ отъ сѫщий виновникъ на мерзостьта и арестованъ, като прѣстѫпникъ, подозрѣванъ отъ самий побѣгъ. . . Бѣдний юноша, струва ми се, сѣди и до сега"

„Орѫжни началници се срѣщахѫ такива, какъвто е Л-ий, служившій по напрѣдъ въ жандармитѣ, а послѣ прѣминѫтъ въ гражданската администрация. Този господинъ бѣше терроризиралъ цѣлий Севлиевский окрѫгъ съ обращението си. Той инакъ съ българитѣ и неговореше, освѣнъ съ извѣстнитѣ три етажни рѣчи. . . Той се тукъ невиждаше, па и до сега за нанесенитѣ отъ него оскърбения не могѫтъ да си спомнятъ безъ сълзи. Най сѣтнѣ дружинний командиръ не се стьрпѣлъ; той заявилъ, че му трѣбвало било да дьржи въ готовность цѣлѫтѫ дружинѫ прѣдъ видъ вълнението на населението, озлобено отъ Л-ий. Този Л-ий благоволилъ на турцитѣ ужасно. Стигало на турчинътъ да го попросише за нѣщо си, каквото и да би било, просбата му се испълняваше тосъ часъ прѣимущественно за смѣтка на българитѣ. При срѣщата си съ турчинътъ, той му подавалъ рѫкѫ, а при срѣщата си съ българинътъ, както казваше, биялъ го по муцуната (морда).

— „Безъ разлика на полъ възрасть и образование, — хвалеше се той!

„Отъ Л-ий се оплаквали още въ Декемврий мѣсецъ (1878 г.), но Черкасский не обрьщалъ внимание на тѣзи оплаквания. „Азъ по принципъ не приемамъ жалби!" — говорялъ той. И, ползовайки се отъ това, подобнитѣ господа, случаваше се, да подвергуватъ на деветнадесеть и шесть българи, свьршили въ гимназии". . . . .

Щѫтъ кажѫтъ, може-би, че това е невѣроятно, страшно преувеличено, но въ книгата е събрано множество отъ подобни примѣри, които да се измислятъ било би невъзможно. Авторътъ назовава ако не дѣйствующитѣ лица, то — мѣстата на дѣйствията.

Заминуваме възмутителнитѣ дѣяния на другий правитель, извѣстенъ подъ името „капиганъ съ нагайка" въ Видинъ.

Работата не се ограничаваше съ взяткитѣ и насилствата; отъ управлението пострадахѫ и нѣкои съществувавши и твърдѣ разумни учреждения. Авторътъ говори, че на всѣкждѣ слушалъ отъ българитѣ: „Ако бихѫ били турскитѣ закони прѣведени на българский язикъ и ако бихѫ се испълнявали (при турцитѣ тъй макаръ и да бихѫ добри, но не се испълнявахѫ), то тий бихѫ били неизмѣрно по добри отъ сегашнитѣ врѣменни правила." Именно нѣколко твърдѣ полѣзни учреждения, които отивали добрѣ и при турцитѣ, на пр., земледѣлческата касса въ Шуменъ и сиротската касса пакъ тамъ. Управляющий финансовото отдѣление (русски чиновникъ изъ акцизнитѣ дѣятели) закрилъ сиротската касса — „затова, че у насъ, въ Россия, таквозъ нѣщо нѣма"; закрити били, вѣроятно по сѫщитѣ съображения, и нѣколко приюти въ Габрово, Т рново и др. мѣста; но благодарение на покровителството на финансовото отдѣление, успешно се прививаше пакъ акцизната система. „По напрѣдъ, въ турско врѣме, забѣлѣжва авторътъ, — тукъ въ (Шуменъ) имало четири механи, а сега — сто и осемдесетъ. Въ тѣзи мѣстности, гдѣто нѣмаше механи, откриваха се въ голѣмо множество. Механитѣ (кабаци) се учреждаваха даже и въ мусулманскитѣ села съ смѣсено население". Авторътъ привежда слѣдующитѣ слушани отъ него разсѫждения:

„— Нека пиѫтъ — повече доходъ ще има — цинически се изражаваше единъ отъ тукашнитѣ финансисти. — Опитахме да отворяме механи и въ турскитѣ села, но въ тѣхъ нѣкждѣ си приехѫ, а нѣкждѣ си пьргаво испроводихѫ неканенитѣ ревнитѣли на казенний доходъ.

„— По този начинъ именно и трѣбва да се цивилизуватъ мусюлманитѣ — изражаваше се за тѣхъ единъ отъ ревнителитѣ на фиска.

— Най напрѣдъ да се научатъ да пиѫтъ, па послѣ и коренитѣ си щѫтъ пропи! . . . .

„И този господинъ съвършенно наивно вѣрваше, че чрѣзъ неговитѣ уста говореше самата мѫдрость!"

По този начинъ тука, както въ сьрбскитѣ събития, културната страна на нашето вмѣшателство въ българскитѣ работи, не само не отговаряше на обширностьта на национално политический въпросъ, нъ бѣ способна да нисхаби и развали мѣжду-племеннитѣ отношения. Въ концѣ концовъ тя можеше, конечно, да подкопай и всичкото дѣло. Това бѣ нѣкаква си пародия, дьрзка насмѣшка надъ „братството" и „племенното единство", насмѣшка надъ самата задача за освобождението на България. Дѣйствително ако тука това се обвъркашняваше (обнаруживалось) въ примѣнението нашитѣ нрави на българската почва, то въ други случаи, въ извѣстнитѣ кржгове откровенно се исказваше весма странното отношение къмъ освобождаемий народъ, отношение отъ всичко по-малко прилично на съчувствие и доброжелателство.

(Слѣдва).

ДОПИСКИ.

с. Темниско (Търнов. окр.) 20 май 1884.

Селото Темниско се нахожда ³/₄ часа на сѣверъ отъ г. Гор. Орѣховица. То е построено на лѣвия брѣгъ на рѣката Янтра. Това село както казватъ е получило названието си отъ думата Теменъ градъ.

Азъ мисля, че това е било тъй:

Понеже има едно кале близо до селото на южната страна, за което ще дамъ разяснение другъ пѫтъ, то трѣбало да е било населено до калето или на сѫщото мѣсто гдѣто си е и сега, па е приело и името на това кале и като е по далеко отъ него, загубило е името градъ, а запазило думата Теменъ и отъ мѣстоположението си ниско, приело общо название Теменъ-ниско, а по късно Темниско или отъ туй гдѣто са въ калето живѣли човѣци и като са били на по-високо мѣсто говорили са: тамъ е ниско или тѣмъ е ниско и така отъ тѣзи думи е станала горната дума (име). Прѣзъ него минува едно шосе, което води отъ гор. Орѣховица за Русчукъ и Свищовъ като минува това шосе сѫщеврѣменно и прѣзъ рѣката Янтра, то построено е мостъ на сѫщиятъ пѫтъ прѣзъ рѣката, а е въздигнатъ отъ г. Гор. Орѣховската община въ честъ на Негово Височество. Този мостъ се простира на дължъ 130 метра, а на широчина 8 метра, изработенъ отъ камъкъ много красиво. Отъ западната му страна, и то на срѣдата на сѫщата страна, е издигнатъ много красивъ паметникъ, който има отгорѣ си Български лъвъ, изработенъ тоже отъ камъкъ и легналъ на паметника съ издигната глава гледащъ къмъ истокъ, а на паметника е изобразенъ образа на Негово Височество, около когото се исписани съ златни букви слѣдующитѣ думи: „Съ Височайше разрешение посвѣщава се на Негово Височество Александръ I Князъ Български, приема название: „Александровский мостъ" съграденъ съ иждивението на гор. Орѣховската община 1880 год."

Това село брои до 160 кѫщи съ 1000 жители чисто българи, има двѣ черкови, една построена на

1833 г. а другата на 1881 год. съ название „Св. Вознесение".

Литургия се служи въ послѣдната отъ единъ свѣщенникъ. Селянитѣ са доста набожни и посѣщаватъ черквата, но само че често се разговарятъ въ нея. Има едно училище, което неотговаря на хигиеническитѣ условия, понеже въ сѫщиятъ дворъ до скоро време закопаваха мъртвитѣ до самото училище. То има и туй неудобство, че не е въ центара на селото, а при источния край на селото, та за туй немогатъ ученицитѣ на врѣме и рѣдовно да го посѣщаватъ, нарочито когато е кално и лошо врѣме; и тъй са принудени да напуснатъ ученицитѣ училището безъ време.

Селянетѣ ако и да са съглашаватъ за премествението му въ центара на селото, но намѣрватъ се и такива лица, които нещатъ ни да чуятъ думата училище и наука, но си затулятъ ушитѣ и заминаватъ.

Лѣтно врѣме мнозина си зематъ твърдѣ рано дѣцата отъ училището даже и у самия мѣсецъ февруарий.

Благодарение на трудолюбивия ни кметъ Димитръ Стефановъ, който е билъ учитель нѣколко години и оцѣнява науката, та често съвѣтва селянитѣ да испращатъ дѣцата си рѣдовно. Тъй сѫщо заслужва похвала и свѣщенника ни Никола Ивановъ.

Голѣма похвала заслужва и Гор. Орѣховский аптекаръ г. П. Славковъ, доста образовано лице, който прѣди нѣколко врѣме дохожда въ село и посѣти училището ни, като препита нѣколко ученика и ги насърдчаваше къмъ учението, послѣ снабди нѣколко бедни ученика съ учебници и подари карти: „Княжество България" и едно „Полушарие" а за черквата 25 лева, като държа едно кратко словце на селянитѣ относително за училището и пр. Тия добри дѣла и примѣри препоръчватъ г-на Славкова за добъръ благодѣтель и азъ му въ името на всичкитѣ селяни благодаря.

Да живѣятъ такива патриоти!

К. Т. Каранешевъ.

Орхание 20 Май 1884 г.

Г-не Редакторе!

Моля Ви дайте мѣсто на единъ отъ близкитѣ броеве на почитаемия Ви листъ „Славянинъ" за да видятъ почитаемитѣ читатели 9-то чудо на свѣта. Ето го:

Училищното настоятелство въ градеца ни е издало едно постановление до старшия учитель че, ако би да се яви нѣкой отъ учителитѣ, за да даде гласа си въ предстоящитѣ избори, щѣлъ да се накаже съ 200 лева щрафъ, защото не поддържале страната на Цанкова, който направи такова добро, та отпусна за училището 1000 лева. Макаръ и нашитѣ граждани да се отклонятъ отъ убѣжденията си, то населението отъ околнитѣ села не гледа на личности, като на измѣнника Цанкова, нито на личнитѣ интереси на градеца ни, и този пѫть ще се покаже, че е защищавало и ще защищава, народнитѣ права, като си избере прѣдставители, които ще защищятъ напълно „Тър. Конституция" и ще оничтожатъ всички компромиси и закони станали противъ нея. Това е желанието на нашето население и въобще на цѣлъ Българский народъ.!

Съ това може би ще изгубимъ едни отъ досегашнитѣ ни енергични учители, които доста акуратно испълняватъ своята учителска длъжность. Не имъ стига, дето нерѣдовно получаватъ скромната си платица, нъ освѣнъ това, трѣбвало и отъ нея да искупаватъ отъ Орханийското ни настоятелство и гражданскитѣ си правдини. Гдѣ се е чуло и видѣло настоятелство закони да въдава!? . . . .

Насити се населението отъ тукашнитѣ родолюбци учители, отъ които единия напустна въ това врѣме, когато не бѣше възможно да се намѣри други на мѣстото му и стана Цанковистъ (Околийски Началникъ); другия като неможе да се откаже отъ Цанковото назначение „инсанъ катлѫнда" напусна учителската си длъжность и стана сѫдебенъ приставъ. Отъ такива напрѣдватъ народнитѣ ни училища и инспекторитѣ си получаватъ нашѫлно платата!

Видѣла жабата, че ковѫтъ вола и тя дигнала кракъ да я ковѫтъ. И нашето настоятелство видѣло, че Цанковъ издава окрѫжни и закони противни на Конституцията, и то иска да отстрани почетнитѣ граждани отъ да бѫдѫтъ, избиратели.

О! съвѣсть! . . . . .

Ако искате, ще ви пратя и постановлението.

Гражданинъ

Заб р. Голѣма услуга ще направите, ако ни испратите и постановлението, съ което фактично ще докажите, че писаного ви е вѣрно.

Пишѫтъ ни изъ Варна:

Помѣстените антрфилета въ брой 129 на вашия вѣстникъ, относително г. В. Недѣлева Кюстендилский прокуроръ — който вѣроятно е отчисленъ вече — твърдѣ много зачудихѫ приятелитѣ, които познаватъ Недѣлева по отблизо. Азъ незная познато ли ви е лицето, което ви е писало за него, но мога съ голѣма увѣренность да кажа, че всичко това е вздоръ, клѣвета, измислена нарочно отъ нѣкои негови противници, които дирятъ срѣдство да го махнатъ отъ Кюстендилъ, за да не имъ бърка презъ врѣмето на изборитѣ. Азъ не щѫ да хваля, но мога да кажа предъ всѣкого, че г. Недѣлевъ е единъ честенъ мѫжъ, отъ душа и сърдце патриотъ, човѣкъ който за никакви блага нѣма да пожертвува свойтѣ начала за угода на тогось или оногось. Той като прокуроръ даже, не се стеснява ни най малко да исказва свойтѣ убѣждения открито.

Пишатъ ни изъ Силистра.

. . . . . .

Увѣдомлявамъ ви още че на 20 того, замина прѣзъ тука Франгя (Исачето), който престоя въ градътъ ни само три часа, и слѣдъ като издаде нуждитѣ инструкции за агитации, веднага замина за Добричъ и Варна. — Отъ тука не са надѣвайте за добръ резултатъ по изборитѣ. — Гланний дѣецъ, който подпомага тукъ партията на доволнитѣ яланъ либерали е. г. М. Д. Тихчевъ, който вика на всѫдѣ че и г. Каравеловъ трѣбвало да се изгони изъ държавата, защото билъ вредителенъ човѣкъ! За тѣзи хора вижда са консерваторитѣ сѫ добри които ги бияхѫ и позоряхѫ. Нъ видѣ-щемъ, чия ще е победата. Народа мислимъ си знае работата.

РАЗНИ

На 21 того Н. Височество Княза престигналъ въ София.

—

Въ послѣдньо врѣме, агитациитѣ на нашитѣ доволни яланъ либерали се удвоихѫ. Като предвиждатъ паданието си, за да се задьржѫтъ на мегкитѣ столици, потрудихѫ се, дано се изберѫтъ за народни представители тѣхни обожатели, които за жалъ сѫ твърдѣ малко, и да се изберѫтъ даже такива, на да ли ще бъдѫтъ въ състояние, да подкрепѫтъ тѣхнитѣ явни нарушения на законитѣ, и да се избавѫтъ отъ отговорностьта, подъ която ще са подвъргнатъ.

—

Страннитѣ вѣстници съобщаватъ, че будто би една чета въстанници, организована въ предѣлитѣ на България, минала границитѣ въ Сърбия и днесь са намирала въ Зайчерския окрѫгъ; по поводъ на това, сръбското правителство въ Бѣлградъ, заповѣдало на своя дипломатически агентъ въ София, да подѣйствува прѣдъ нашето правителство, да предупреди, за напрѣдъ да не са допуща организованието на чети въ България, защото въ противенъ случай, щѣло да прекрати сношенията! До колко е истинска тъзи нота на сръбското правителство, незнаемъ, знаемъ само това, че една чета отъ бежанцитѣ по минало-гишното въстание, се появила, въ Зайчерския окрѫгъ. която не се е организовала въ насъ, нъ въ горитѣ на самата Сърбия, и правителството вмѣсто да се сърди на България, нека ѭ преследва и распръсне.

—

Въ нашата Телеграфо-Поцепска Станция, не са намиратъ нито „Отворени писма" за вътрѣшна корреспонденция, нито марки отъ 5 стот. тъй щото принудени сме да лепимъ на вѣстницитѣ за странство по 6 стот. както и на отворени писма. До кога ще вѣрви така, незнамъ; знаемъ само това, че вмѣсто улеснение, ние намираме затруднение въ заниманието си, като даваме несправедливо повѣче пари на пощата, отъ колкото се слѣдва. — Отворенитѣ писма, казахѫ ни, биле порѫчани отдавно въ Россия и още ги нѣмало, ами маркитѣ отъ 5 стот. гдѣ сѫ порѫчани че ги нѣма?

—

Извѣстяватъ изъ Нишъ, че сичкитѣ радикали, избрани редовно и законно за народни представители въ камарата, биле кассирани и изгонени изъ скупщината! — Това заприлича на нашето ланско събрание, въ което либералъ мъчно можеше да се задьржи.

—

На 23 того, г. П. Каравеловъ заминалъ изъ Варна за Добричъ, отъ гдѣто ще замине за Силистра, а отъ тамъ за Руссе. Посрѣщанието му на всѫдѣ било блѣскаво, особенно въ Джумая.

—

Съобщаватъ ни, че въ нѣкои села станали испити на ученицитѣ, а въ нѣкои ученицитѣ сами са распуснали, като отишле да пасѫтъ говедата на бащитѣ си! Това показва, че въ нашитѣ селски училища, нѣма изискуемия редъ и организация, каквато трѣбва да има. Ученицитѣ са распущатъ сами, а учителитѣ остава да зематъ заплатата си, неизвѣстно кога.

—

Прѣди два дни, въ градѫ ни, единъ руснакъ, заранъ като наближилъ до кладенеца на пияцата, изведнъжъ се хвърлилъ вътрѣ, съ главата на долу! Единъ файтонджия. като видѣлъ това, незабавно спусналъ въжето и хвърления се извадилъ, безъ да се повреди ни най малко.

—

Научаваме са, че нѣкои отъ нашитѣ архиереи се събрали въ Търново, да изберѫтъ епископъ за Търновската епархия.

—

Отъ нѣколко дни въ градѫ ни, единъ вагабонтинъ влизалъ въ къщитѣ на хората и обиралъ, каквото му са падняло, нъ завчера билъ уловенъ отъ полицията.

—

Новия главенъ управитель на Источна Румелия г. Кръстевичь, билъ поканенъ отъ турското правителство въ Цари-градъ да отиде да приеме Султанския ферманъ за назначението си.

—

По нѣмание достаточно палатки, почти сичкитѣ дружини живѣѭтъ още въ градоветѣ и не сѫ излѣзли вънъ на лагерь.

—

Съ единъ указъ отъ 16 Май 1884 год. се разрѣшава откриванието на окрѫжни сѫдилища въ Трънъ, Рахово и Ловечь, макарь и да не сѫ предвидени суми за поддьржането на тия сѫдилища въ бюджета отъ текущата година.

—

Министритѣ Молловъ и Сарафовъ сѫ излѣзли изъ София и са отишле по агитации. Споредъ софийскитѣ вѣстници, отъ министерството на финанситѣ сѫ отишле по агитации четирма чиновници, отъ министерството на просвѣщението--двама, отъ министерството на Общитѣ сгради единъ и отъ кодификационната комисия—единъ. Съ една дума, днешньото министерство се старае, да се задьржи на властьта си, но ще може ли?

—

Трупата на г. Димитрия Александровича Славянски, се намира отъ нѣколко дни въ градѫ ни и даде вече два концерта на 23 и 24 вѣчерьта. Който е посѣтилъ тия два концерта, той навѣрно ще са съгласи съ насъ, че г. Славянски е положилъ голѣмъ трудъ, да организира своята трупа, която да му служи за честь и похвала. Въобще добритѣ богати старо-древни русски костюми, съ които се обличатъ пѣвцитѣ, хармоничното и тактично пѣние, ясното изговаряние на думитѣ, точното захващание на пѣнието, реда и организацията привличатъ вниманието на посѣтителя и неможемъ да не признаемъ достоинството на г. Славянски, да управлява подобна една трупа отъ 45 души мѫжие, жени и дѣца, трупа чисто славянска, богата съ изучени многобройни пѣсни.

Г. Славянски е човѣкъ на 40 до 45 год. пъленъ, личенъ кро-

тъкъ и съ вѣсело лице. Г-жата му е тъй също млада, хубавица и благородна жена; иматъ три лични дъщери и двама малолѣтни синове, които сички взематъ участие въ консертитѣ. Трупата на г. Славянски има и доволно дѣтца, отъ 10 до 12 години, въ които се забелѣзва особенно едно възпитание и добра дисциплина. Тая трупа на г. Славянски съществува отъ год. 1868, той е обиколилъ почти сичкитѣ по голѣми градове и на всждѣ е бивалъ посрѣщанъ съ особенна радость и възхищение. Изучилъ е и нѣколко български народни пѣсни, които са пѣятъ твърдѣ сполучливо. — Въ Варна и Шуменъ трупата на г. Славянски е била посрѣщната съ особенно задоволствие и симпатия, за жалъ обаче, въ нашия многолюденъ градъ, даденитѣ два концерта твърдѣ слабо се посѣтиха отъ гражданетѣ, което произведе неприятно впечатление. — Както се научаваме, по желанието на мѣстния русски генералъ консулъ, г. Славянски склонилъ да остане въ градж ни още за нѣколко дни и въ недѣля на 27 того, щѣлъ да пѣе въ черкова съ трупата си, като ще даде още единъ два концерта.

—

Вмѣсто досегашния честенъ и опитенъ управитель на Образцовий чифликъ при града Руссе г. Манушова, назначенъ билъ нѣкой си Робевъ, който, както увѣряватъ, не само че нѣмалъ ни понятие отъ земледѣлието, тъй като той билъ са ужъ училъ до нѣкждѣ въ търговско училище, нъ и не е бивалъ никога по такава работа. Казватъ, че това назначение станало по инициативата на предоволний Руссенский окржженъ Инспекторъ г. Юрдана Симеонова; ако това е вѣрно, то неможиме освѣнъ да съжеляваме, че г. Министръ Икономовъ са оставя да бжде командованъ отъ всѣкого.

Кжмъ несправедливото замѣствание на досегашний управитель на Образцовий чифликъ г. Манушова съ непознатия намъ и никому г. Рабевъ, присжединява са и другъ единъ абсурдъ отъ Министра Икономова. Именно, споредъ както са научаваме, г-нъ Министръ по волята на нѣкого си, позволилъ си да прикомандирова г. Манушева при съвършенно неопитния г. Робевъ, за да го учи, какъ трѣбва да са управлява чифлика; съ други думи, г. Манушовъ да управлява, а г. Робевъ да са нарича управитель, или още по ясно и наглѣдно казано, първий да бие тжпана, а вторий да сбира „парцата.“ Ако г. Манушовъ приеме такова унижение, то ние неможемъ, освѣнъ да съжеляваме за неговото образование и да го считаме за съвършенно несамостоятеленъ. Споменатата по горѣ незаконна постжпка на г. Министра ни кара да си припомниме срѣдневѣковнитѣ врѣмена на Феодалитѣ.

—

Съ указъ подъ № 49 отъ 27 априлий т. г., назначава се отъ 14 текущий мѣсецъ бившия подсекретарь при Руссенския окржженъ управитель, Кр. Даскаловъ, за помощникъ контролера въ отдѣлението на прямитѣ даждия при финансовото Министерство, на мѣсто вакантно, съ предвидената въ бюджета заплата.

Съ указъ подъ № 51 отъ 3 май т. г., оцѣнителитѣ при Ломската и Свищовската митница, Ив. Костовичь и Ив. Мазаковъ се премѣстватъ единъ вмѣсто другъ.

Съ указъ подъ № 52 отъ 10 май т. г., отпущатъ се отъ непредвиденитѣ по текущийтъ бюджетъ расходи на Финансовото Министерство двѣ хиляди лева за обезщетение, съгласно чл. 11 отъ закона за Татарскитѣ и черкески земи, — частнитѣ притежатели на земи на които не може да се даде въ замена други земи.

Съ указъ подъ № 53 отъ 14 май т. г. уволняватъ се контролора при счетното отдѣление на Финансовото Министерство, Д. Гладичевъ, по собственно желание, а за контролори при сжщото отдѣление въ Министерството се назначаватъ помощникъ счетоводителя, Г. Блъсковъ, и бивший подпредсѣдатель на Софийский окр. сждъ, Ат. Симовъ; първий на мѣсто Гладичева, а вторий на мѣсто Г. Балджилирски, който премина по друго вѣдомство.

За помощникъ счетоводителя намѣсто Блъскова се назначава книговодителя, Петръ Сахатчиевъ, а на мѣсто послѣдния контролора при Самоковското ковчежничество, А. Урумовъ.

Съ указъ подъ № 54 отъ сжща дата назначава се за ковчежникъ при Руссенското ковчежничество, Иосифъ Г. Дайниловъ, намѣсто Ив. Петковичь, който премина на друга длъжность.

Съ указъ подъ Н-о. 105 отъ 5 май т. г, отъ избранитѣ по вишегласие за членове на постоянната коммисия при Руссенскийтъ окржженъ съвѣтъ лица, на основание чл. 46 отъ „законьтъ за окржжнитѣ съвѣти“, назначава се за предсѣдатель на означената коммисия, Георги Р. Цанковъ.

Съ указъ подъ Н-о. 107 отъ 10 май т. г., Царибродский околийски лѣкарь, Д-ръ Мартиновъ се премѣства на сжщата длъжность въ Троянската околия, по собственно желание.

Съ указъ подъ Н-о. 109 отъ 10 май т. г. съгласно чл. 40 отъ приврѣмената программа за испитване кандидати за околийски началници, се назначаватъ: Георги Зуйбаровъ за кулский и Димитръ Пановъ за Дрѣновский околийски началници.

Съ указъ подъ Н-о. 110 отъ 10 май т. г. Досьо Бързаковъ се отчислява отъ длъжность Варненский паспортенъ приставъ, съгласно чл. 50 точка *б* отъ законътъ за чиновницитѣ, и вмѣсто него се назначава А. Савичь.

Съ указъ подъ Н-о. 113 отъ сжща дата назначава се д-ръ Пискюлиевъ за старший лѣкаръ на Варненската I-во классна болница.

—

Научаваме са, че нашия градски кметъ, на свой счетъ, щѣлъ да даде въ честь на славянския пѣвецъ г. Д. А. Славянски, тържественъ обѣдъ Това извѣстие се посрѣщна отъ гражданетѣ съ сърчувственно удобрение.

—

ПРИКАЗЪ

№ 74.

Тжй като настжпва периода на лѣтнитѣ занятия, за веденето на които, въ нѣшитѣ дружини, въ настоящата година, предписвамъ точно и неотклонно да се испълнява долеизложенното:

1) всичкитѣ лѣтни занятия се раздѣлятъ на: а) занятия по ротно; б) занятия по дружино, и в) общи сборове за занятия на различнитѣ родове оржжия наедно, занятия които трѣбва да се ведатъ по указанията изложени въ III часть на „плана за распредѣлението годишнитѣ занятия“ и инструкция за ведение занятията въ пѣхотата, издание — 1882 година;

2) врѣмето до 15 юний се назначава за занятие по ротно, а за занятие по дружино, — четири недѣли, отъ 15 юний до 15 юлий. Относително общитѣ сборове, ще се обяви на врѣме въ приказъ по Военното вѣдомство;

3) занятията трѣбва да се произвеждатъ всѣкидневно предъ обѣдъ и слѣдъ пладнѣ, за исключение сжбота послѣ обѣдъ, недѣля и празничнитѣ дни; общата сложность на занятията трѣбва да бжде отъ 4—6 часа въ день, като не се стѣсняватъ отъ врѣмето;

4) при распредѣлението на занятията да се ржководятъ отъ прибавената по долу таблица; желателно е щото, числото на упражненията, отъ всичкитѣ видове, да бжде испълнено въ всичкитѣ части; въ случай на неблагоприятни условия, за нѣкоя отъ дружинитѣ, намаляването числото на упражненията по рода на занятията, трѣбва да бжде пропорционално съ предвидения расчетъ;

5) занятията, по ротно и по дружинно, предписвамъ да се произвеждатъ въ мѣстата на постоянното квартирувание на частитѣ, за исключение на 2-ра, 3 и 4 дружини, които трѣбва да се премѣстятъ въ Софийския лагеръ по распорежданието на бригадния командиръ;

6) въ пионерната дружина занятията да се веджтъ на сжщитѣ основания, като се ржководятъ отъ таблицата „распредѣление на занятията въ саперния баталионъ“:

7) отговорностьта за правилното ведение на занятията въ ротитѣ и дружинитѣ се възлага на Г. г. бригадитѣ командири, на които предписвамъ да обикалятъ всичкитѣ дружини и на мѣстото да се увѣрятъ за успѣха на полевитѣ занятия; обикалянието трѣбва да стане съ такъвъ расчетъ, щото преглеждането на всичкитѣ дружини да свърши не по късно отъ 20 юлий. Заедно съ това предлагамъ на всичкитѣ бригадни, дружини и ротни командири, да обърнатъ особно внимание на 1-я пунктъ отъ общитѣ положения за лѣтнитѣ занятия въ войската че, всичкитѣ полеви занятия трѣбва да бждатъ проникнжти съ общата цѣль: да приготвятъ войската къмъ успѣшно дѣйствие противъ неприятеля и заради това всичко, което не може да бжде полезно и премѣнимо въ военно врѣме, трѣбва да бжде исхвърлено отъ полевитѣ занятия

София, 9 Май 1884 год.

Министръ на Войната, Генералъ-Майоръ

Князь Кантакузинъ.

КНИЖОВНО ИЗВѢСТИЕ

Турната е подъ печатъ, книжката:

„ЧЕРНИЦИТѢ и КОПРИНАТА“

Кратко ржководство за развъждание черни ци и хранение буби.

Съ 15 рисунки въ текста

Прегледано и одобрено отъ кодификационната комисия.

Молъ любителитѣ на бѣдната ни селско-стопанска книжнина, и на слабата наша промишленость, а особенно г-да г-да, народнитѣ учители и свѣщенници, да непожалятъ трудъ за распространението между народа, тая твърдѣ полезна книжка, и да сбератъ по нѣколко спомоществователи, като, за числото имъ, ме извѣстятъ най кжсно до 25 юний и. г. за да имъ испратя по толкова екземпляра.

Цѣната на книжката ще се опредѣли отъ послѣ, и ще се плати при получването ѝ, нъ тя нѣма да надмине $1^1/_2$ левъ.

София, 20 Май 1884 год.

С. Ж. Дацовъ.

☞ Молъ почитаемитѣ редакции на Българскитѣ вѣстници, да бждатъ добри, и изъ прирѣние на полезностьта на книжката, да даджтъ гласность на настоящето.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 1421

Руссенското Градско Общинско управление, има честь да обяви за всеобщо знание, че градската парна мѣлница, състяща отъ 4, камака и съ всичкитѣ други принадлежности, която ся намира въ г. Руссе при Дунава, са дава подъ наемъ.

Наддаването ще почне отъ 1-й Юний т. г. а окончателното вжзлагание ще стане на 15 сжщий.

Желающитѣ да взѣматъ участие въ наддаването, могжтъ въ присжтственнитѣ дни и чассове, да ся отнесжтъ до градското Общ. управление за подробни свѣдения.

Руссе 24 Май 1884 год.

Кметъ: *С. Сп Златовъ*

Секретаръ: *Ф. Цанев*ъ

Моля приятелитѣ до които испратихъ покана за книгата ми „Винодѣлие“ да испратятъ имената на спомоществователитѣ заедно съ предплатата въ скоро-печатницата на в. „Славянинъ“ до 24-ий того Мая, съгласно съ поканата, за да знаемъ колко книги да печатамъ.

Съ почитание: *Т. Илиевъ.*

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписанний честь имамъ да извѣстя на почитаемата публика, че по свое желание продавамъ собственната си гостилница, находяща се въ гр. Варна улица Прѣславска № 1023; състояща отъ два етажа, постройка отъ дърво на кюше съ двѣ лица и застроховна за пожаръ отъ Дачия Романия съ 10 стаи, коридоръ, два дюгеня отдѣлна-кухня и дворъ, която за сега принася годишенъ доходъ 75 лири т. — Желающитѣ да купятъ тая гостилница, за споразумѣние могжтъ да се отнесжтъ направо до мене въ Варна.

Варна 18 Май 1884 год.

Ангелъ Н. Келешовъ.

ВЪ СКЛАДЪТЪ.

на

В. РАШЕЕВЪ И С. СТОМОНЯКОВЪ

Руссе, Александровска ул. № 631

намиратъ са

разни русски мануфактурни стоки, матерiи и платна, сурови и бѣли, ленени и памучни.

КАМБАНИ

разни величини отъ завода

Н. Д. РИЛЯНДСКИ

въ Москва.

Цѣни твърдѣ умѣренни.

На 26 того въ Сжбота вѣчерьта, Г. Славянски ще даде въ градж ни послѣденъ Вокално-Инструменталний концертъ. Инструменталната часть ще извърпатъ малкитѣ дѣтца съ отборъ пѣсни. Надѣваме са, че поне този концертъ, ще бжде посѣтенъ отъ повѣче граждане. Въ Недѣля г. Славянски ще пѣе съ трупата си въ черковата св. Троица, а слѣдъ службата, ще замине съ парахода за Ломъ — София.

—

Обявление.

№ 1237.

Русенското Градско Общинско управление, на основание постановлението си отъ 5 ий того подъ № 60, има честь, да обяви, че дава подъ наемъ съ наддаване „Хотель Ислях хане,“ желающитѣ да го наемать могжтъ отъ 20 того въ всѣки присжтственъ день да виждатъ условията въ помещението на Общинското управление. Окончателното възлагание ще стане на 28 й Май въ 5 часътъ послѣ пладнѣ. —

Руссе 9 Май 1884 год.

Кметъ: *С. С. Златевъ.*

Секретаръ: *Ф. Цанев*ъ.

ПРОДАВА СЕ.

Въ гр. Руссе една къща подъ № 1629 улица Бара (задъ дюгеня на Стоянъ Кулевъ) съ 4 стаи, една кръчма, пониця и дворъ; желающитѣ да ѝ купятъ, нека се отнесжтъ до Митю Панаѕолу.

—

☞ Умоляватъ се Г-да приятелитѣ ни едномисленници, телеграфически да ни съобщжтъ резултатитѣ на изборитѣ, които ще станатъ идущата недѣля на 27 того.

редакцията

Редакторъ-Издатель Т. Х. Станчевъ

Руссе скоро-печатница на в. „Славянинъ“